

לעבוד כמטפלת בכנות שלו. קבלתי 20 אלף שקל. עברתי שבועיים כשהתחילו הצרות. הכל קרה בשעות העבודה. יש לו דירה של שני חדרים. הבנות היו משחקות בחדר אחד ואנחנו ישבנו בסלון. אני עד היום לא זוכרת מה שקרה, רק שהתעוררתי בבית, ושמעתי את הצעקות של אבא ואמא שרכבו האחר עם השני, אבא רצה לגשת למיטרה, אחרי שהוא החזיר אותי הביתה בחלוק של הבת, עם חבילה ובה חלק מהבגדים שלי ועליהם היו כתמים של דם.

חבל שאבא לא הלך מייד למיטרה. לא היה קורה מה שקרה, ואפשר היה עוד להציל אותי. חזרתי לעבודה. האח שלי כבר עבר אצלו. הוא היה מחזיר אותי מהעבודה, ויושב שעות עם המיטרה. הוא הפך לחלק מהמיטרה. אחרי שבועיים הרגשתי כאבים איומים בצוואר ובגב. היתה לי נפיחות. בכיתי נורא והוא הביא אותי לבית החולים. ניתחו אותי בגב ובצוואר. הוא היה ישן לידי או על איזה שולחן שמצא. הוא ממש לא זז ממני.

אחרי שלושה שבועות העבירו אותי לבית החולים תל-השומר.

האח שלי מצא לו מטפלת אחרת, בת 20, שמה אתי, ואו הוא התחיל לספר לכולם שאני חולה במחלה מטוכנת מרבקת.

כולם פחדו לבוא אלי. לאט לאט נשארתי לבד, רק אמא ואבא המשיכו לבוא. אפילו האח שלי פחד לבוא. חברה שבאה לבקר ריכזה אלי דרך החלון, והוא צעק שהיא עוד תקבל אפילו דרך החלון את המחלה.

היה לי ירידמכר שבא לבקר. הוא תפס אותי, אחרי שרדף אחרי, והחזיר אותי לא לחזור ולבוא.

מהרופאים אני מבינה שיש לי ששה מקומות שבהם הוא הזריק לי — אחד בצוואר, אחד בחזה, בגב, ובשלושה מקומות בגלים. אני יודעת שהחזיק בכתי נפט. הוא היה אומר שזה בשביל הכינים של הבנות.

הפעמים שעל הרגלים הופיעו רק כששכנתי בבית החולים תל-השומר.

עכשיו ברור שהוא הזריק לי אותם בבית החולים. כי בחודש הראשון ששכנתי שם אף אחד לא חשד, הוא ניסה לבקש מהאחיות שהוא ימלא את מקומן בהחלפת התחבושות. כל הזמן הוא לא הפסיק להידחק. הוא בא והציע להורים שלי שהוא ילווה להם 4000

דולר, כדי לקנות רהיטים לסלון. זאת היתה רק הלוואה.

כשחליתי הלכה אמא שלי לרב. הוא אמר לה שזה שיושב ליד בתה הוא אחראי למחלה. היא באה אלי וסיפרה לו מה שהרב אמר, הוא שתק. ואו אמא המזיעה אותו על ספר התורה ועל המזוזה שזה לא נכון.

אם הייתי יודעת שיש לו תיק במיטרה, בחיים לא הייתי מתקרבת אליו.

נודע שהכל שקר

יום אחד הוא בא לבית החולים. אמא שלי בריוק היתה, והוא סיפר

כי היא החזיקה כל הזמן את הראש בידיים שלה.

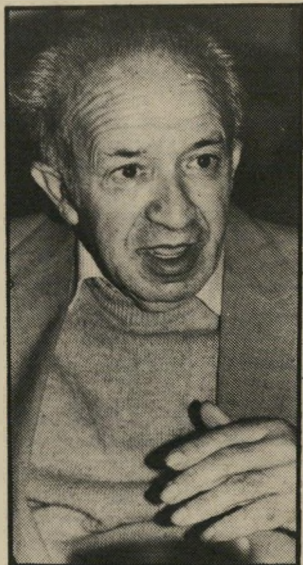
היו כליכך הרבה בחורים שרצו את סוון, לא רצתה אף אחד עד שלא יהיה לה סיגנון. היא אמרה, מה שהם רוצים זה ריקודים.

עברתי כל החיים שלי כעורת-בית.

אנחנו מיטפה טובה. איזה בושות. כולם כל היום בוכים בבית.

שאני אצטרך כל החיים שלי לסחוב את הבת שלי על הידיים. לא ידענו שהבנאדם משחק עלינו. הוא היה ישן על ידה כל הזמן. לא ידעתי מה הוא רוצה מהחיים שלנו. הוא ביקש מהאחיות שהוא יחליף לה את התחבושות, והיא ערומה למטה. לא נתתי. אפילו בעל לא עושה את זה לאשתו. כל המיטפה חולה היום בגללו.

כל זה קרה בגלל שהיא לא פתחה

שכן בריכוכבא כולם התפעלו ממנו

את העיניים שלה אליו. לכן הוא עשה לה את כל זה. מה שהוא עשה לנו, אפשר לעשות סרט.

הוא נתן לה משהו והיא לא יכלה לעשות כלום. היא ילדה קטנה, ולא מבינה.

איזה בושות. שרק לא ישימו תמונה שלנו בעיתונים. אנחנו בסדר-הכל

לי שהוא קיבל מגילה קלף מהרבי, שאני אשאר חולה, ואבריא רק אם רב יבוא ויחתן אותנו. ואם לא אעשה את זה, אשאר נכה. כשקראתי את מה שקראתי לבכות. כאילו תהיה עלי קללה של רב, אם לא אקיים את מצוותו.

למחרת הוא הופיע בבית החולים עם שתי טבעות שקנה לחתונה. אחרי שהלך בכיתי נורא. כשנכנס אלי הרופא, ר"ר שימחה סגל, סיפרתי לו על מגילת הקלף. הוא קרא לפסיכיאטר של בית החולים, ושניהם נסעו לכפר חבר, ושם נודע להם שהכל שקר.

חוזק מזה, ר"ר סגל התחיל לקחת ממני את כל הלחמניות והשוקו שהוא היה מביא לי.

כשהוא בא למחרת, אמרתי לו שאני לא רוצה לראות אותו. ואו הוא הלך. האחות שאיירה את הדלת פתחה עם אור. ישנתי, ואו צרחת כי הרגשתי משהו בוער לי על העיניים ועל הפרצוף. האחות תפסה אותו עם המזרק ביד.

ימים שלמים לא יכולתי לפתוח את העיניים. הרופאים היו בטוחים שאני הולכת למות, אבל התעוררתי. אבל עד היום אני לא מרגישה את הרגליים. הוא שלי אמר לי שהוא מוכן לירות בו הולכת לבית הסוהר. האמא שלי כל הזמן בוכה ואם היא לא בוכה לפני, אני רואה את העיניים האדומות שלה. אם רק הייתי שומעת בקולה.

עד כאן דברי סוון.

לחדר נכנסת אשה נאה עם שיער קצוץ וכידה חבילת מזון לבת. בין השאר שקית שוקו.

מספרת האם:

אני לא יודעת מהחיים שלי כלום. מה אני אשמה? אפילו הרופאים והאחיות לא ידעו מה עם הבת שלי, איך אני יכולה לדעת. הרגשתי משהו לא בסדר, סיפרתי את הכל למיטרה, זה היה כשהוא הביא יום אחד את סוון כשהיא מבולבלת. היא לא יכלה להגיד לי מילה. היא לא היתה יכולה לדבר בכלל. היא היתה לבושה בתחבושים קטנים של הבת שלו עם חלוק. הוא הביא חלק מהבגדים, והיה עליהם סימנים של דם. הוא כמעט הרג את הבת שלי, בלי שאף אחד היה יודע. כשהוא הביא אותה הביתה, הבעל שלי רצה שנלך למיטרה, אבל אני התביישתי. נתתי לה תה וקוביית קרח לראש.

מיטפה פשוטה והגונה. הרופאים אומרים שרק נס יציל אותה. מי שיגיד שהוא פסיכי, הוא פסיכי בעצמו. הוא שיגע את כל הבית-חולים. אני מבקשת מהשופט שלא יצא בחיים. הבת שלי תהיה על הידיים שלי כל החיים.

הבטיח ולא קיים

את סולמון בריכוכבא, שכנו של משה לוי במשך 10 שנים, פגשתי בחדר-המדרגות כבית שכר-חוב עוויאל 12.

הוא הזמין אותי לביתו, שם פגשתי באשתו שרה, שסירבה להצטלם, אבל הסכימה לספר: את אשתו של לוי הכרתי טוב. היא היתה אשה מקסימה. עברה כפקידה בסולל בונה. מעולם לא התלוננה. כשאושפזה, ביקרתי אותה בבית החולים. שם פגשתי את משה בעלה. הוא לא זז ממיטתה. כל הבית התפעל ממנו — איזה בעל, איזה מסירות.

צעקות לא שמענו מהבית. הרעש היחיד היה רעש של שני כלבים שגידלו שם.

הוא היה מרבה לדבר באסיפות של דיירי הבית. הוא ידע לדבר והיה מביטיח בלי סוף. לאט לאט למדנו שהוא לא מקיים שום דבר ממה שהבטיח.

כשמתה אשתו, הוא העמיד אוטובוס לרשותנו. איך הוא בכה כלויה. הוא היה אבא יוצא מן הכלל לבנות. איזה ציפורי גרעין הוא הביא לכת ליום-הולדתה.

את הבחורה פגש בעלי באותו יום שבת, כשהוא הוביל אותה לבית החולים. היא לא הפסיקה לבכות. איזה בחורה יפה.

הבנות עברו לגור בבית של אמא ואבא של אשתו.

לאשתו היתה, כמו שאני יודעת, אחות במיטרה, אל תתפסי אותי במילה, כך היא סיפרה לי.

רק לפני שלושה שבועות הוא החליף את כל הרהיטים בבית. אני לא יודעת מאיפה היה לו ככלל כסף, היום באים כל מיני אנשים ומצלצלים ברלת, אף אחד לא עונה, כולם מספרים שהוא חייב להם כסף, גם בעל המכולת בא.

שולמית יריב